

EN ALLEMAAL ECHT GEBEURD!

CINEMA INCH'ALLAH! ★★★

Na er dertien jaar met immens veel genoeg op kamers te hebben gewoond, en na er de tijd van ons leven te hebben beleefd (verpierzwaarde avondjes in café de Roskam! Naaktlopen in het Zoniënwood! Imposante blondines proberen te versieren in de Archiduc en al even imposante blauwtjes oplopen – maar wat kon het ons schelen, de nacht was altijd jong!), dachten wij dat we Brussel een beetje kenden. Tijdens het aanschouwen van de prachtige Belgische documentaire 'Cinema Inch'Allah!' klapte ons mondwerk dan ook wagenwijd open van verbazing: blijkt dat er in de *underground* van onze geliefde metropool al twintig jaar een heuse Marokkaanse filmmakers-scene gedijt. Asjemenou! Maak kennis met Farid, Noureddine, Mohamed en Reda: vier Marokkaanse, door de zevende kunst gepassioneerde vrienden die (weliswaar meer drijvend op enthousiasme dan op talent) in de straten van Brussel

in een onwaarschijnlijke sneltreinvaart (drieëndertig langspelers in twintig jaar tijd: *eat that*, Woody Allen!) spotgoedkope actiefilms en komedies ineenknutselen die luisteren naar onweerstaanbare titels als 'Jamel Disco', 'Mission Débile 2' en (onze favoriet) 'Ghost Cop'. Uit geldgebrek nemen ze meestal zelf de hoofdrollen voor hun rekening, maar ooit, zo spiegelen ze zichzelf voor, zullen ze de volgende 'C'est arrivé près de chez vous' draaien: 'Ik hoop dat dit de allerlaatste keer is dat we zonder financiering moeten werken,' zo probeert Farid zijn troepen een beetje moed in te spreken. Guillaume Vandenberghe en Vincent Coen, twee Vlaamse Brusselaars die hun stad duidelijk beter kennen dan wij, volgden de vrienden tijdens de opnames van 'Jamel Disco 2' (een hilarisch uitzijnde klucht over een Maghrebijnse flik met een discotrekje), en ze kwamen terug met een schitterend portret van een groepje onnavolgbare dromers. Ze bestaan dus tóch, hyperambitieuze Marok-

kanse jongeren die zich uit hun moeilijke maatschappelijke positie proberen los te wrikken en in navolging van hun grote idool Jean-Claude Van Damme echt iets van hun leven willen maken. Cool!

Maar dat is lang niet alles. De documentaire neemt een verbijssterende wending wanneer de zichtbaar met een depressie worstelende Farid tijdens een surrealistisch aandoend etentje ineens godvrezende praat begint uit te slaan: 'Gaan die films ons wel redden? Zouden we niet beter bidden?' Enkele dagen later zweert Farid, plotseling met een pluizige baard onder de kin en gehuld in een lang wit kleed, op het hoofd van de Profeet om nooit meer een camera aan te raken: 'Cinema is een passie,

'Cinema Inch'Allah!' speelt vanaf deze week in Brussel en Antwerpen en vanaf 3 november in Leuven, Gent en Hasselt

'Cinema Inch'Allah': een wereld in Brussel waarvan je niet eens het bestaan vermoedde.

en volgens de Koran zijn passies gevaarlijk.' Farids totaal onvoorziene bekerings tot de islam was voor de twee documentairemakers uiteraard een godsgeschenk: ineens beginnen, onverhoopt en allicht tot hun eigen immense verbazing, allerlei brandend actuele thema's (Religie! Fundamentalisme! Identiteit!) hun film binnen te kletteren – we dachten zelfs ever dat we naar een *fake documentary* zaten te kijken, maar neen: he is allemaal echt gebeurd. Alles bij elkaar doet deze film iets wat álk goede films doen: hij trekt je mee en dompelt je onder in een wereld waarvan je niet eens het bestaan vermoedde. We durven te betwijfelen of de helden van 'Cinema Inch'Allah!' ooit over de rode loper in Cannes gaan lopen, maar onze sympathie hebben ze.